

архимандрита Акакия — Зографскѣм ѡбителѣ повелѣтеля, както четемъ на зачалния листъ на рѣкописа № 139. Прогугуменъ Константинъ подарилъ преди своята смъртъ, 1802 г., българската си история на отца Илариона, който много пжти му услужвалъ съ преписване.¹⁾ На листове 1—17 на рѣкописа № 701 е разхвърлена приписката: Сїю книжицѣ даровалъ ѿ азъ проигѣмѣ Константинъ при смерти своей ѡтцѣ Іларіонѣ понѣже ѡнъ мнѣ писанїемъ многажды послѣжй 1802 год. іюнїа: 18:

За сѣществуването на нашата история, която Златарски добре нарече „Зографска“²⁾, прѣвъ оповести Раковски въ своята Българска старина, 1865 год, стр. 200 и сл., и помѣсти началото ѣ. Сега, съ обнародване на цѣлата Зографска българска история³⁾, ще се даде възможность на ученитѣ да направятъ своитѣ заключения за нейното потекло и извори, за явнитѣ връзки на отецъ Спиридоновата българска история съ Зографската, за отношенията между Паисиевата история и Зографската и т. н. За улеснение на бждещитѣ издирвания ще превода нѣкои указания, които се намиратъ въ зографскитѣ рѣкописи: 1) Книгата Рѣй мѣсленный се нахожда въ Зографската библиотека, подвързана заедно съ друга книга Дїонтра илїи Зерцало, № 332. Отъ нея компилаторътъ на № 701 е взелъ историята на Атонъ. — 2) Чудото на св. Георгия на 1714 г., станало въ полуострова Лонгосъ, гдето Зографскитѣ манастирѣ има владения, е прибавено въ № 701 отъ № 136, гдето то е записано найнапредъ, т. е. около 1714 год. — 3) Другата прибавка въ сборника № 701, гдето е помѣстена Зографската история, именно продавателното (ходжетъ), е отъ година 1708. — 4) Въ прибавкитѣ за българскитѣ светци е поменатъ, както и у Паисия, битолскитѣ светецъ Ангелъ, който билъ мжченъ презъ 1750 г. Споредъ това. прибавката за светцитѣ ще трѣбва да се отнесе следъ тази дата. — 5) Прибавката за българскитѣ светци се среща и въ другъ зографски рѣкописъ,

¹⁾ Че Иларионъ се е занимавалъ съ преписване, виждаме отъ приписката на л. 97^б въ № 152 (Каноникъ): Сїи параклиси два писахъ азъ Іларіонъ монахъ богатїй во гресѣхъ, ѡбѡгїй ѣ добродѣтелѣхъ. в' лѣто 1797 года: мѣй м'цѣ.

²⁾ Спиридонъ, Исторїя во кратцѣ о болгарскомъ народѣ славенскомъ. Обн. В. Златарски. София 1900, стр. XIII.

³⁾ Тя биле напечатана и отъ С. Аргировъ въ Псп. LXVIII, но съ промѣнени препинателни знаци и безъ придихания.